

ת"פ (נתניה) 30341-10-23 - מדינת ישראל נ' עבד אלמטאלב בחירי

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 30341-10-23 מדינת ישראל נ'
בחירי(עציר) ואח'

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל

בעניין:

המאשימה מדינת ישראל
יחידת תביעות שלוחת נתניה
ע"י ב"כ

- הנאשמים
1. עבד אלמטאלב בחירי
ע"י ב"כ עוה"ד אהוד בן יהודה
 2. מונטר אלקאדי
ע"י ב"כ עוה"ד אוהד סלמי
 3. מוחמד תראבין חסאבלה
ע"י ב"כ עוה"ד אודי עמר
 4. היתאם סמהדאן
ע"י ב"כ עוה"ד סיוון כהן
 5. חליל אלקתנאני
ע"י ב"כ עוה"ד אהוד בן יהודה

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות כדלקמן: פציעה על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 335(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובתקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין.
2. בין הצדדים לא גובשה הסכמה לעניין העונש שראוי שיושת על הנאשמים, ובעניין זה כל צד טען כראות עיניו וכמיטב שיקול דעתו המקצועי.

כתב האישום המתוקן בתמצית

3. ביום 12.10.2023 סמוך לשעה 16:23, שהו בתא מספר 6 באגף 12 בכלא רימונים, הנאשמים 1 ו-2, אסיר בשם מוחמד (להלן: הקורבן) ואסירים נוספים שזהותם אינה ידועה במדויק. בהמשך, ועם יציאתו של הקורבן מהתא, התקרב אליו הנאשם 3 והחל מכה אותו באמצעות מוט בראשו ובידיו. בהמשך יצאו מהתא, גם הנאשמים 1 ו-2 ובידם חפץ חד שטיבו אינו ידוע במדויק, אז דקר הנאשם 2 את הקורבן בכתף שמאל. משהחל הקורבן לברוח, רדף אחריו הנאשם 1 ודקר אותו בגב. באותן

הנסיבות נכנס הנאשם 4 לתוך התא והוציא כיסא פלסטיק.

4. בהמשך, ברח המתלונן לעבר דלת המחיצה הצפונית של האגף ובעקבותיו הנאשמים. הנאשם 3 התקרב לקורבן והיכה אותו באמצעות מוט מספר פעמים, בראשו ובידיו, בעוד שהנאשם 4 הניף את הכיסא והיכה את הקורבן באמצעותו שוב ושוב, בראשו ובגבו. במקביל דקר הנאשם 2 מספר פעמים את הקורבן מאחור באזור המותן והגב באמצעות חפץ חד, והנאשם 1 דקר מספר פעמים את הקורבן באמצעות חפץ חד שהחזיק בידו, בכתף ימין. הנאשם 1 התרחק מהקורבן וכעבור מספר שניות חזר ודקר את הקורבן בחלקו התחתון של הגב, והנאשם 5 היכה את הקורבן שוב ושוב באמצעות מקל.

5. הסוהר באגף, נאלץ לרסס גז מדמיע לעבר הנאשמים, והקורבן חולץ מהאגף.

6. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נגרמו לקורבן פציעות וחבלות בדמות פצעי דקירה מרובים שטחיים שהצריכו סגירה באמצעות סיכות ותפרי ניילון, חתכים מרובים בראש (פריאטלי בעיקר), 3 חתכים שטחיים על פני בית החזה מעל גובה הפטמה, חתכים מרובים על גפיים עליונות וחתך בירך ימין באורך 3 ס"מ, חתך בכתף שמאל באורך 3 ס"מ ללא מעורבות גרמית וללא חשיפה של גיד, חתך אמה יד שמאל קדמית ואחורית באורך של 4 ס"מ, ללא מעורבות גרמית וללא חשיפה של גיד, חתך עמוק בשורש כף היד וחתך ביד ימין באורך של כ-4 ס"מ.

טיעונים לעונש

7. המאשימה בטיעוניה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיהם של הנאשמים ובהם זכותו של אדם לכבוד, לשלוות נפש ולביטחון וכן הפגיעה החמורה בסדר הציבורי בתוככי הכלא. בסקירת הנסיבות הפנתה לתיעוד מצלמות האבטחה וביקשה לייחס חומרה יתרה למעשי הנאשמים, אשר המתינו לשעת כושר מתאימה כדי להכות בצוותא את הקורבן, מבלי שקדמה לתקיפה כל התגרות מצדו, בברוטליות ותוך שימוש בחפצים, לא חדלו ממעשיהם גם שניסה לברוח מפניהם, זאת לעיני אסירים אחרים ומבלי שנוכחותם של הסוהרים הרתיעה אותם.

8. לשיטת המאשימה, על אף שמעשיהם הפיזיים של הנאשמים נבדלים אחד מהשני, יש לראותם כחבורה אשר תקפה באופן סימולטני את הקורבן, ולכל אחד מהמשתתפים הייתה תרומה לפגיעה הקשה במתלונן, כפי שמשקף בתמונות החבלה ובתיעוד הרפואי (טעת/1-טעת/2). כן עמדה המאשימה על הנזק הפוטנציאלי החמור שיכול היה להיגרם, מעצם התקיפה בצוותא כמו גם השימוש בחפצים חדים, שנמנע הודות למעורבות הסוהרים. לפיכך, ובהתבסס על פסקי דין הממחישים לטעמה של המאשימה, את מדיניות הענישה הנהוגה, עתרה לקבוע את מתחם הענישה בין 3 ועד 5 שנות מאסר לצד רכיבי ענישה נוספים.

9. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, זקפה המאשימה לזכותם של הנאשמים את גילם, הודאתם וחסכון בזמן שיפוטי ולחובתם את הרשעותיהם הקודמות והדגישה כי עומד ותלוי נגד נאשמים 3+1 מאסר מותנה בר הפעלה ונגד הנאשם 3 אף עומדת התחייבות להפעלה (טעת/3-טעת/7). כל אלו, מלמדים לטעם המאשימה, על דפוסי האלימות המאפיינים את הנאשמים מצעירותם כמו גם על כישלון הרתעה וחוסר אפקטיביות בענישה, ומהווים נימוק כבד משקל להפעלת המאסרים המותנים במצטבר.

10. מטעמים אלו, ומשום הצורך למגר את תופעת האלימות בין כותלי הכלא, ולצורך הרתעת היחיד והרבים, סבורה המאשימה כי יש למקם את עונשם של הנאשמים, בשליש העליון של המתחם, משמע,

54 חודשי מאסר בפועל, למעט נאשם 5 שהעונש הראוי לו נמצא קרוב יותר לאמצע המתחם, דהיינו 45 חודשי מאסר וענישה נלווית. כמו כן, ועל אף שנפגע העבירה הכחיש את עצם קרות האירוע, סבורה המאשימה כי גזר הדין צריך להשמיע את קולו וגם פסיקת פיצויים, בסך 8,000 לא תמצה את סעדיו אך מתחייבת ומהווה הכרה בפגיעה הקשה שחוזה.

11. מנגד טענו ב"כ הנאשמים כי עתירת המאשימה מחמירה יתר על המידה ואינה הולמת את נסיבות ביצוע העבירות ואף לא את מדיניות הענישה. על מנת שלא להלאות, יובאו טיעוני ההגנה במאוחד תוך התייחסות פרטנית למי מהנאשמים במידת הצורך.

12. ראשית, ביקשה ההגנה להפנות את תשומת לב בית המשפט לפער בין הנראה בסרטון לעובדות כתב האישום המתוקן, וטענה כי האחרון הוא שמחייב את בית המשפט בקביעת המתחם. הא ותו לא. שנית, נטען כי מדובר בניגוד לעמדת המאשימה, מדובר באירוע אלימות ספונטני ולא מתוכנן, שהוא חלק אינהרנטי מהחיים מאחורי הסורגים, ולראיה לא יוחסה לנאשמים עבירה של קשירת קשר. אירוע אלים שהיה על הסוהרים למנוע את התקיימותו או למצער לפעול להפסקתו. שלישית, נטען כי האירוע היה קצר ומהיר הפציעות לא נגרמו מסכין אלא מחפץ חד שטיבו אינו ידוע, חפץ שכלל לא נתפס, הפציעות הן שטחיות, הקורבן לא נזקק לאשפוז ולא נגרם נזק לצמיתות. רביעית, ביקשה ההגנה כי בית המשפט יערוך הבחנה בין הנאשמים בהתאם לחלקם היחסי באירוע האלימות, כבר בשלב קביעת גבולות המתחם.

13. לסיום, ההגנה התייחסה לפסיקה שהציגה המאשימה שעוסקת במקרים חמורים יותר ועיקרם בתיקים שהובאו לפתחו של בית המשפט המחוזי, שם רמת הענישה שונה לחלוטין, כן הציגה ההגנה פסיקה מקלה בהרבה. ב"כ הנאשמים לא הגדירו מהם גבולות המתחם הראויים לטעמם, למעט ב"כ הנאשם 2 שביקש להעמיד את מתחם הענישה בין מאסר בעבודות שירות ועד לשנת מאסר.

14. באשר לעונש בגדרי המתחם, עמדו ב"כ הנאשמים על הנסיבות המצדיקות לטעמם השתת עונש מאסר בפועל אך מתון. בין אלו מנו את גילם של הנאשם ונסיבותיהם האישיות, ההודאה והחיסכון בזמן שיפוטי, עמדת קורבן העבירה שסירב לשתף פעולה עם המשטרה ולא הפליל את הנאשמים במיוחס להם, משך הזמן בו שוהים רוב הנאשמים בסטטוס של שפוט/עצור ושלילת הזכויות בהליכים המשמעתיים בכלא. ביחס לנאשם 5 - טען בא כוחו כי הוא זכאי להתחשבות נוספת בגזירת הדין שכן היה פסע משחרור ממאסר.

15. מטעמים אלו, עתרה ההגנה להשית על הנאשמים עונש מתון שבמתוניהם, וביחס לנאשמים 3+1 עתרו להפעלת תקופת התנאי בחופף ומעבר לכך, ביקשו כי המאסר יגזר כאן ירוצה בחופף למאסר אותו מרצים הנאשמים כיום.

16. הנאשמים בדברם האחרון אמרו את הדברים הבאים:

נאשם 1: "אני מצטער על מה שעשיתי, אני רוצה להשתקם ולעבוד על עצמי".

נאשם 2: "אני רוצה להתקדם. אני מצטער על מה שעשיתי. אני אשתקם בבית סוהר".

נאשם 3: "אני מצטער על מה שעשיתי. אני רוצה להתקדם ולעבור לאגף טיפול. אני מגיל 16 בבית סוהר".

נאשם 4: "עשיתי טעות אני מצטער".

נאשם 5: "אני מצטער ומתחרט על מה שעשיתי, עשיתי דרך בעבר ולא הסתדר לי ועשיתי דרך בבית סוהר וקרתה טעות ונגררנו לשלילי ואני מתחרט ומבקש סליחה ומצטער".

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

17. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

18. הנאשמים במעשיהם פגעו בשורה של ערכים חברתיים ובהם זכותו של אדם לכבוד, להגנה על חייו ושלמות גופו וזכותו לשלוות נפש ותחושת ביטחון.

19. לא אחדש דבר כשאומר כי ישוב סכסוכים בדרך של אלימות המלווה לעיתים בשימוש בנשק קר או חם, היא תופעה פסולה החותרת תחת הסדר החברתי ופוגעת בזכויות היסוד. על המשנה לפיה יש לנקוט בחומרה כלפי מי שבחר לפתור סכסוכים בכוח הזרוע, חזרו בתי המשפט פעם אחר פעם. ראו מיני רבים ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (27.10.11):

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות. ... אף אם נניח כי המתלונן נהג שלא כשורה במהלך האירוע, אין בכך בשום אופן כדי להצדיק את התגובה האלימה והבריונית מצד המערער. המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע".

20. הדברים שנאמרו לפני שנים רבות בע"פ 8641/12 מחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013) נכונים גם היום במלוא תוקפם, ואף ביתר שאת.

"האלימות הגואה במקומותינו אינה גזירת-גורל ולא כורח המציאות. יש צורך לשנות את המאזן. במקום שאזרחים ישרים תמימי-דרך יקאו ויכאו, יחששו לביטחונם, יהיו אלה העבריינים האלימים - בכוח ובפועל - שאימת הדין תיפול עליהם, והם יירתעו מפני שימוש בנשק קר וחם לשם חיסול חשבונות בעשיית דין עצמית. שינוי המאזן - הסבת יראת האנשים התמימים לאימת אנשי-המדון - צריך להיעשות גם באכיפה ובענישה קשה".

21. ובע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל (7.6.2025) נקבע כדלקמן:

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכל כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג וברית. וככל

שיעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר".

22. דברים אחרונים אלו נכונים אף ביחס לסדר הציבורי בבית הסוהר. הזכויות לכבוד, לשלמות הגוף ולביטחון אינן מתאימות עם כליאתו של אדם מאחורי סורג ובריח. ראו למשל ע"פ 6347/12 מדינת ישראל נ' מרה (13.5.13) (להלן: עניין מרה).

"כליאתו של אדם על ידי הריבון אינה שוללת ממנו את זכויותיו, מלבד חופש התנועה וחירותו מעצם הכליאה עצמה. אולם, הלכה למעשה, אסירים הם קבוצה מוחלשת במובן העמוק ביותר. האסיר חשוף לסיכונים מוגברים ותדירים לפגיעה בגופו ובכבודו. לאור זאת, חלה על המדינה החובה לפעול ביתר שאת, באופן אקטיבי ובמאמץ, כדי להבטיח שזכויותיו של אדם כלוא לא ייפגעו..... אין לשכוח כי על אף כליאתם זכויותיהם אינן בגדר מס שפתיים".

מן הכלל אל הפרט.

23. עיון בעובדות כתב האישום המתוקן, כמו גם צפייה בסרטון המתעד את האירוע מלמדים על תקיפה אכזרית בצוותא שנעשתה בקור רוח, במופגן, במרחב הציבורי של בית הסוהר, ללא מורא ולעיניהם של רבים, אסירים וסוהרים כמו גם תחת עיניהן הבוחנות של מצלמות האבטחה.

24. התמונה המצטיירת מאלו, היא עגומה למדי. יום לכאורה שגרתי במסדרונות בית הסוהר, הפך בן רגע למהומה רבה שתוצאותיה קשות. כך בשעת צהריים, נמצאים בתא אחד הקורבן, יליד שנת 2004 ואסירים אחרים, ובכלל זה הנאשמים 2+1. במבט ראשוני אין דבר שמלמד על העתיד להתרחש, אולם, ברגע שהקורבן יוצא מתאו, ללא התרעה מוקדמת ובמפתיע תקפו אותו הנאשמים תקפו וללא רחמים.

25. נאשמים 5+3 השתמשו במוט, נאשמים 2,1 השתמשו בחפץ חד שטיבו אינו ידוע, והנאשם 4 השתמש "רק" בכיסא מפלסטיק. הקורבן שיצא מהתא יחף, מצא עצמו מותקף על ידי חמישה אסירים שכוחם במותנם, הם הקיפו אותו, היכו אותו נמרצות וסיכלו כל אפשרות לברוח. וגם כאשר נסוג הקורבן לאחור, המשיכה החבורה להכות אותו ומכל כיוון, עוד מכה, עוד חבטה, עוד דקירה, והקורבן, חסר אונים נעדר כל יכולת להתגונן. גם בהתעלם מהחפצים בהם השתמשו הנאשמים, הפער ביחסי הכוחות הוא עצום ומהווה נסיבה לחומרה.

26. בניגוד להגנה, אינני סבורה כי השימוש בחפץ חד להבדיל מסכין כהגדרתה בחוק, יש בו כדי למתן כהוא זה את הנסיבות. ההפך הוא הנכון. מקרה זה, ממחיש עד כמה בית הסוהר מועד לפורענות כמו גם על המהירות בה ציוד שנחזה להיות תמים, מותר בהחזקה ונמצא בשימוש יומיומי, משנה את ייעודו, ובידיו של אסיר עלול בקלות רבה מידי, להפוך לכלי נשק מאולתר. כלי תקיפה מאולתרים, בין כותלי הכלא הם מסכני חיים, בוודאי שמדובר בחפצים חדים.

27. הקורבן הוכה באיברים שונים, ובכלל זה בראש וברגליים באמצעות מקל וכיסא, ונדקר באזורים שונים בגוף, בכתפיים, במותן ובגב. מדובר בריבוי דקירות משולחות רסן, באזורים רגישים וחיוניים. לא צריך להיות מומחה גדול כדי להבין כי הכאת איברים חיוניים בגופו של אדם, בתקיפה משולבת באמצעות חפצים חדים ומוטות, יכולה להביא לתוצאות קשות ואף קטלניות, וכבר היו דברים מעולם.

28. על עוצמת התקיפה יעידו הסימנים שעיתרו את גופו של הקורבן כמשתקף בצילומי החבלות

ובאסמכתאות שהתקבלו מבית החולים, ובכלל זה, סימנים כחולים, שפשופים, חתכים מרובים בראש, בבית החזה, גפיים עליונות ותחתונות. הקורבן טופל בחדר טראומה בבית החולים, נדרש לעבור סדרת בדיקות ובכלל זה, הדמיות וצילומי רנטגן, זריקות, שטיפות מרובות של הפצעים, חבישות וסגירה של החתכים עם סיכות ותפרים. עם השחרור מבית החולים קיבל התוויה למשכי כאבים ואנטיביוטיקה והיה נתון במעקב רופא מטפל בשב"ס (טעת/1-טעת/2).

29. אמנם, הקורבן לא שיתף פעולה עם רשויות החוק, אך לא קשה לתאר את הבהלה והפחד שאחזו בו בעת שהותקף בברוטליות על ידי חמישה אסירים, ואת החשש מפני מה צופן לו העתיד. לעיתים שתיקה היא שתיקה ויש פעמים, כגון דא, בהם השתיקה מלאה במילים. ובעניין זה, צודקת המאשימה כי תפקידה של מערכת אכיפת החוק ובכלל זה בית המשפט, הוא להשמיע את קולם של הקורבנות, שמסיבות שונות נאלמו דום.

30. ככלל יש להבחין בין הנאשמים בהתאם למידת האשם שלהם, אולם לא בענייננו. כלל הנסיבות מלמדות על הערכות מוקדמת של הנאשמים, לרבות הצטיידות בחפצים, לא מדובר באירוע שנכפה על מי מהנאשמים בעל כוחו, לא נטען כי קדם קנטור מצד הקורבן, והטענה לפיה ייתכן והקורבן הוא אסיר השנוא על חבריו, טוב אלמלא הייתה נטענת כלל.

31. משנכנס אדם למעגל המבצעים בצוותא, למידת מעורבותו והיקפה אין השפעה על אחריות הפלילית. לכל אחד מהנאשמים הייתה שליטה מלאה על מעשיו, לכל אחד היה חלק פעיל בתקיפה ובצוותא הפליאו מכותיהם בקורבן עד זוב דם. בכל מהלך האירוע, איש מהנאשמים לא ביקש מהאחר לעצור ולחדול ממעשיו הרעים, איש מהם, לא ניסה להרגיע את הרוחות וממילא לא פעל להזעיק את הסוהרים.

32. משכך, גם אם אקבל את טענת ההגנה לפיה לא קדם תכנון מוקדם לפגיעה, ואתעלם לחלוטין מהחלקים שנראים בסרטון ושאינם מתוארים בכתב האישום, ובכלל זה, ההצצה בחלון בצפייה דרוכה לבוא הקורבן וההמתנה של נאשם 3 מחוץ לתא כשהוא אוחז במקל, הרי שהנאשמים חיזקו במעשיהם האחד את משנהו, ואפשרו את הפגיעה הקשה בקורבן ולכל אחד מהם הייתה תרומה רבה. הנה אם כן, ענייננו במבצעים בצוותא במלוא מובן המילה.

33. מרגע שנכנסו הנאשמים למעגל המבצעים בצוותא, ועל כך אין מחלוקת, אינני סבורה כי אין משמעות לשאלה מי מהנאשמים ביצע כל אחת ואחת מהפעולות, ויש לראותם כנושאים באחריות משותפת למעשים ולתוצאותיהם.

34. למותר לציין כי הנוהג של מקצת האסירים לצבור כוח ושליטה בכלא וליישב חילוקי דעות באלימות, הוא הרגל מגונה. אלימות חסרת פשר המתפרצת ברגע היא מסוג ההתנהגויות השליליות המהוות איום מתמיד על החיים בין כותלי הכלא. אין צורך לומר כי ליבוי עוינות מגביר את הסיכון לפציעות קשות ולתוצאות הרוות אסון אחרות, הן לאסירים והן לסוהרים. התנהגות שכזו, פוגעת באינטרס הציבורי של מערכת הכליאה, שתכליתה בין היתר היא שיקומו של אסיר והחזרתו לחברה כמו גם על ביטחון האסירים באגף.

35. עתה לבחינת מדיניות הענישה הנוהגת, המהווה כלי עזר לקביעת מתחם העונש ההולם. העין בפסיקה ילמד כי על רקע נפוצות מעשי האלימות בכלל ובין כותלי הכלא בפרט, נוהגים בתי המשפט

ליתן בכורה לשיקולי גמול והרתעה, וככלל נהוג להשית בגין עבירות מעין אלו עונשי מאסר לתקופות לא מבוטלות. להלן פסקי הדין אותם מצאתי כרלבנטיים לענייננו, אבהיר כי חלקם עולים בחומרתם על המקרה דנן, וחלקם פחות, הדבר ידוע ומבוצעות ההתאמות הנדרשות במיוחד לאור העובדה כי קיימת שונות בענישה הנהוגה בין בית המשפט המחוזי לבין בית משפט שלום.

36. ע"פ 9385/10 אבו צעלוק נ' מדינת ישראל (27.12.2011) - הנאשם, יחד עם נוספים, תקף אסיר אחר שעמו חלק תא בכלא. הנאשם חתך את המתלון בצוואר ובחזה באמצעות מכסה של קופסת שימורים, וכתוצאה מן התקיפה נגרמו למתלון חתך עמוק בצווארו ושני חתכים שטחיים באזור החזה. הנאשם הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ונגזרו עליו 5 שנות מאסר בפועל ו-18 חודשי מאסר על תנאי. ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין נדחה.

37. עניין מרה - הנאשם הורשע בגין ביצוע עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, חבלה חמורה, ניסיון חבלה חמורה וכן תקיפה סתם. מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשם היה אסיר בבית סוהר ונטל דלי מחדרו, מילא אותו במים רותחים ושפך אותו על ראשו של אסיר ששהה איתו באגף. תוך כדי כך, המים ניתזו גם על אסיר נוסף. בהמשך, החלה מהומה באגף שבמהלכה ניגש אל אסיר שלישי, היכה בו עם הדלי ושפך עליו את שארית המים הרותחים שנתרו. כתוצאה ממעשיו של המשיב, נגרמו לאסיר הראשון כוויות בדרגה 2 במרבית חלקי גופו, לאסיר השני כוויות בדרגה 2 בגבו, ולאסיר השלישי כוויות בעורף. בית המשפט השית על הנאשם 3 שנות מאסר, מאסר מותנה ופיצוי. ערעור המאשימה על קולת העונש התקבל, עונש המאסר הועמד על 4 שנות מאסר יתר רכיבי הענישה נותרו על כנם (הוגש על ידי המאשימה).

38. ע"פ 6068/18 בלטה נ' מדינת ישראל (11.11.2018) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ובעבירה של פציעה. הנאשם שהיה עצור בבית הסוהר הרתיח שמן בסיר בתאן, נטל את הסיר והלך לתאו של המתלון ששכב בקומה העליונה של מיטת קומתיים ושפך את השמן על ראשו ועל פלג העליון. למתלון נגרמו כוויות והוא אושפז בבית החולים, הורדם והונשם וכן נגרמו לאסיר נוסף כוויות בידיו ובראשו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה בין 6-10 שנים וענישה נלווית וגזר על הנאשם 8 שנות מאסר ושלושה חודשים. ערעור ההגנה על חומרת העונש נדחה. בפסק הדין ישנה אף התייחסות לסוגיית חפיפת מאסר מותנה וצבירת עונשים (להלן: עניין פלוני).

39. ת"פ 60222-01-19 מדינת ישראל נ' גרבו (28.1.2020) - הנאשם הורשע בכך שעת שהה יחד עם המתלון ועוד שניים אחרים בבית המעצר אבו כביר, הוא פנה אל המתלון, כינה אותו "מלשין", נטל קומקום שהכיל מים רותחים ושפך את תכולתו על פניו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלון חבלות חמורות בדמות כוויות בדרגות שונות בגופו. מתחם העונש ההולם שנקבע נע בין 12 ועד 36 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

40. ת"פ 1535-08-22 מדינת ישראל נ' ספיר (1.1.2024) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. על פי עובדות כתב האישום והמתלון ריצוי עונש מאסר וחלקו תא עם אסירים נוספים. הנאשם הצטייד מבעוד מועד בסכין מאולתר, פעמיים בעט במתלון, וכאשר האחרון קם, אחז הנאשם בחולצתו והמתלון היכה בנאשם מכת אגרופ. הנאשם בתגובה דקר את המתלון מספר דקירות בכל חלקי גופו שגרמו לחתכים בחלק האחורי של הקרקפת, בבית החזה הימני, בגב התחתון, מעל שכם ימין ובזרוע, בגינם נזקק לטיפול רפואי דחוף בבית החולים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה בין 4-7 שנים וגזר על הנאשם 5 שנות מאסר לצד ענישה נלווית

(הוצג על ידי המאשימה).

41. ת"פ 57557-10-19 מדינת ישראל נ' בר אושר (9.2.2021) - הנאשמת הורשעה בעקבות הודאתה בעבירה של פציעה כאשר העבריין מזוין, וזאת כשהתה כאסירה בכלא נווה תרצה בסמיכות לתא המאסר של המתלוננת. על רקע וויכוח עם המתלוננת, נטלה הנאשמת מארון הצידוד בתא שלה שני מכסים של קופסאות שימורים, ניגשה אל תא המעצר של המתלוננת ודקרה אותה בפניה. כשאסירות אחרות התערבו לעצור את הנאשמת, האחרונה השתוללה ולאסירות האחרות נגרמו שריטות, ולמתלוננת נגרם פצע דקירה במצחה. מתחם העונש שנקבע שם נע בין 8 ועד 36 חודשי מאסר בפועל, ונגזרו על הנאשמת 16 חודשי מאסר בפועל.

42. ת"פ 45252-06-17 מדינת ישראל נ' רדה (9.4.2018) - הנאשם נעדר הרשעות קודמות, הורשע על פי הודאתו בעבירה של חבלה חמורה. על פי עובדות כתב האישום הנאשם שהיה אסיר במתקן הכליאה סהרונים שפך מים חמים על אסיר אחר בעקבות ויכוח שהתגלה ביניהם וגרם לכוויות במקומות שונים בגופו. המתלונן הובהל לבית החולים ואושפז במחלקת טיפול נמרץ. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה 15-30 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל.

43. להשלמת הפרק העוסק במדיניות הענישה הנהוגה אומר כי עיינתי בפסיקה הרבה שהגישו הצדדים להמחשת מדיניות הענישה המקובלת, אך לא מצאתי כי הנדון דומה לראייה, בעיקר משום שלא מדובר באירועים שהתרחשו בבית הסוהר, וכאמור לזהות הקורבן כמו גם למקום התרחשות המעשים, יש לתת משקל נכבד, וככלל סבורני כי נכון וראוי להתמקד בפסיקה בעלת קווי דמיון רבים ככל האפשר למקרה הנידון, ובמובן זה לא די בזהות העבירות הנידונות.

44. לאור כל האמור בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע את מתחם העונש ההולם בין 24 ועד 48 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

קביעת העונש במתחם העונש ההולם

הצדדים לא טענו, ובצדק, לקיומן של נסיבות המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם (לקולה או לחומרה). לפיכך, יש לקבוע עונשו של הנאשמים בתוך המתחם, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (סעיף 40'א' לחוק העונשין) כדלקמן:

45. הנאשמים הם בחורים צעירים (ילידי שנת 2000, 1998, 2000, 1995 בהתאמה), רווקים, חסרי השכלה ומקצוע מוגדר. מקום מגוריהם במקור הוא באזור הדרום (רהט, שגב שלום, שבט תראבין). הנאשמים מרצים כיום עונשי מאסר לתקופות שונות, אינם משולבים בהליכים טיפוליים, איש ממשפחותיהם לא התייצב לימינם ולא בא לדבר למענם, למעט עורכי דינם.

46. הנאשמים הודו בכתב האישום המתוקן ונטלו אחריות על מעשיהם. היה בהודאה זו לחסוך זמן ציבורי יקר ומשאבים נוספים הכרוכים בניהול המשפט. דברים אלו מקבלים משנה תוקף שעה שלא גובש בין הצדדים הסדר טיעון לעניין העונש והנאשמים העמיד את עצמם לשבט או לחסד של בית המשפט, ומתוך ידיעה ברורה כי צפויים לעונש מאסר ארוך.

47. לחובת הנאשמים עומדות הרשעותיהם הקודמות כדלקמן:

הנאשם 1 - 3 הרשעות בגין איומים, הפרעה לשוטר ועבירות נשק, בעטיין נידון לעונשי מאסר, מאסרים מותנים, קנס ופיצויים. כיום מרצה עונש מאסר בן 42 חודשים ועומד ותלוי נגדו מאסר מותנה בן 6 חודשים (טעת/3).

הנאשם 2 - 5 הרשעות קודמות וגמר דין בגין עבירות אלימות, החזקת סכין, סחר ושימוש בסמים וקשירת קשר לביצוע פשע, בעטיין נידון למגוון עונשים, ובכלל זה מאסרים בפועל לתקופות שונות (14 חודשים, 38 חודשים, 3 חודשים ו 16 יום, 7 חודשים), מאסרים מותנים, קנסות, פיצויים, התחייבות להימנע מעבירה, פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי וכן צו מבחן כיום מרצה הנאשם עונש מאסר בן 14 חודשים (טעת/4).

הנאשם 3 - 5 הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות, שוחד, סחר בסמים, שימוש בסמים, הפרת הוראה חוקית, שוד מזויין, רכוש ונהיגה פוחזת של רכב, בעטיין נידון לעונשי מאסר לתקופות שונות, (5 חודשים, 3 שנים, חודש, 32 חודשים וחודשיים) מאסרים מותנים, קנסות, פיצויים, פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי וכן התחייבות להימנע מעבירות. לחובתו עומד ותלוי מאסר מותנה בן 6 חודשים וכן התחייבות להפעלה (טעת/5).

הנאשם 4 - 4 הרשעות קודמות, בגין עבירות רכוש, אלימות, וסמים בעטיין נידון לתקופות מאסר שונות מאסרים מותנים על תנאי, קנסות, פיצויים והתחייבויות. כיום מרצה עונש מאסר בן 24 חודשים שהוטל עליו ביום 27.11.2022 (טעת/6).

הנאשם 5 - לחובתו הרשעה קודמת אחת בגין סחר והחזקה בנשק בגינה נידון לעונש מאסר בפועל לתקופה של 30 חודשים, אותו מרצה כיום וכן מאסר מותנה. כן לחובתו הליך שהסתיים ללא הרשעה בגין עבירות סמים לצריכה עצמית (טעת/7).

48. בחינת עברם הפלילי של הנאשמים אל מול המעשים בגינם נותנים את הדין, מלמד על כך שמדובר בנאשמים שסיגלו לעצמם אורח חיים עברייני ואליים, נעדרי הבנה לפסול במעשיהם, ולא היה בסנקציות משפטיות קודמות להביא לחזרתם לדרך הישר. עוד בהקשר זה, יש צדק רב בטענת המאשימה כי מעורבותם בתיק דנן, תחת עיניהם הבוחנות של הסוהרים בידיעה מוחלטת כי צפויים להיתפס ולעמוד לדין, מלמדת על כישלון הרתעה מובהק. אין דין ואין דיין.

49. נותר איפוא להכריע בשני עניינים.

50. הראשון, סוגיית אופן הפעלת המאסר המותנה בעניינים של נאשמים 1+3 במצטבר או בחופף. כידוע, סעיף 58 לחוק העונשין קובע כי ככלל, תקופת המאסר המותנה ותקופת המאסר שהוטלה בשל עבירה נוספת ירוצו "בזו אחר זו", קרי - באופן מצטבר, זולת אם מצא בית המשפט טעמים להפעלת המאסר המותנה, כולו או חלקו, בחופף למאסר שנגזר. ככל שגדלה מידת הזיקה בין העבירה הנוכחית ובין העבירה שבגינה הוטל עונש המאסר המותנה, כך תטה הכף לטובת ברירת המחדל של צבירת עונשים על פני החלתם בחופף (ראו ע"פ 7907/2014 ואזנה נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-18 (22.2.2015), ע"פ 2336/2016 מזראיב נ' מדינת ישראל פסקה 32 (14.12.2017)). בהינתן

המקובץ, היה מקום להורות כי המאסרים המותנים נגד הנאשם 1+3 ירצו במצטבר. עם זאת, מצאתי להורות כי חלק מתקופת התנאי המצטברת, תרוצה בחופף לעונש שיטל כאן, והדבר נעוץ בהודאה והחיסכון בזמן שיפוטי.

51. השני, שאלת אופן ריצוי עונש המאסר שיטל על הנאשמים בתיק הנוכחי, היינו, האם במצטבר או בחופף לתקופת המאסר אותה מרצים הנאשמים כיום. קבלת בקשת ההגנה לפיה העונש ירוצה בחופף למאסר אותו מרצים היום, מובילה לתוצאה אופרטיבית לפיה, הנאשמים שביצוע עבירה במהלך ריצוי עונש בגין עבירה אחרת יצאו נשכרים. מצב דברים זה, אין להלום. בהקשר זה ראו מיני רבים ע"פ 5622/92 מאיר איפרגן נ' מדינת ישראל [פסקה 7] (16.3.94) :

"גלוי וידוע הוא שבין כתלי בתי הסוהר מתבצעים מידי פעם עבירות חמורות, ביניהן עבירות שעניינן אלימות קשה מתוך יריבויות בין אסירים לשם חיסול חשבונות... דומה שאסירים השפוטים לתקופות מאסר ארוכות, ועל אחת כמה וכבר לעונשי מאסר עולם, רואים חירות לעצמם לנהוג כך מתוך סברה מוטעית כי על עונש נוסף שיושת עליהם יהיה חסר משמעות, ובדרך כלל עונש חופף. תפיסה מסוכנת ומוטעית זו מעודדת עבריינות כמתואר לעיל. אם מבקשים להתמודד עם תופעה זו, ושומה על בתי המשפט לתרום את תרומתו להתמודדות זו, יש לגזור את דינם של אלה לעונשי מאסר משמעותיים ומצטברים שבהם, ואולי רק בהם, יש די לרסן, אם לא למגר את התופעה."

52. לסיכום, מעשיהם של הנאשמים ראויים לענישה ממשית ומוחשית שיהא בה כדי להלום את חומרתם, להמחיש משמעותם והפסול בהם ולהרתיעם מפני חזרה על המעשים. על הענישה לשקף מסר ברור לנאשמים ואחרים, לפיו אסיר הנוטל לעצמו את החירות להפר את הסדר הציבורי בכלא ולהכביד ידו על אחר, בית המשפט יכביד עליו בענישה מוחשית. אם מצאתי שלא למצות עם הנאשמים את הדין, הרי זה משום ההודאה והחיסכון בזמן שיפוטי, ואין לי אלה לקוות כי הפעם ינצלו הנאשמים את תקופת מאסרם להשתלב בהליכים טיפוליים בין כותלי הכלא, ויפה שעה אחת קודם.

53. באשר לפיצוי. מידת הפיצוי נקבעת בהתאם לעבירה ולנסיבותיה, תוצאות המעשים חמורות, על אף השתיקה של הקורבן, נגרם לו כאב וסבל בל יתואר. וצודקת המאשימה כי יש בתשלום פיצוי להכיר ולו במעט בנזקיו. כן נזכיר כי שיעור הפיצוי בהליך פלילי הוא סמלי ונועד ליתן סעד מהיר ויעיל למי שניזוק ממעשי העבירה, ולבטח איננו ממצה את הסעד בו עשוי לזכות הקורבן בהליך אזרחי, כמובן מבלי להביע עמדה לגופו של עניין.

תוצאה

54. אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל:

א.1. נאשם 1 - 34 חודשי מאסר בפועל.

אני מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים בגזר דין מיום 6.6.2023 וזאת במצטבר ובחופף לעונש המאסר שהוטל בסעיף א.1.

סה"כ ירצה הנאשם 1 - 38 חודשי מאסר בפועל, במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה כיום.

א.2. נאשם 2- 34 חודשי מאסר בפועל במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה כיום.

א.3. נאשם 3 - 34 חודשי מאסר בפועל.

אני מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים בגזר דין מיום 23.6.2019 וזאת בחופף ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל בסעיף א'3.

סה"כ ירצה הנאשם 3- 38 חודשי מאסר בפועל במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה כיום.

א.4. נאשם 4 - 34 חודשי מאסר בפועל במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה כיום.

א.5. נאשם 5 - 30 חודשי מאסר בפועל במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה כיום.

לכל אחד מהנאשמים :

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצו הנאשמים אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשמים אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.

ד. כל אחד מהנאשמים ישלם פיצוי למתלונן בסך 4,500 ₪ אשר ישולם ב 10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.10.2024 ובכל ראשון לחודש לאחריו. לא ישולם תשלום אחד, יועמד כל הסכום לפירעון מידי.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן היום, כ"ה סיוון תשפ"ד, 01 יולי 2024, במעמד הצדדים.